

SOL YANIM

Kültür - Sanat - Edebiyat

Sümeyye HADİL TUT ELİMDEN

Denizi hiç görmedin, biliyorum.
Sen de özlüyorsun benim gibi özgürlüğü
Tut elimden anne, tebessüm et
Zeytin bahçelerine götüreceğim seni
El ele denizlere yürüyeceğiz.

Çok yorgunsun gözlerinde görüyorum.
Sen de arıyorsun benim gibi mutluluğu
Tut elimden anne, içimi ısıt.
Çölde gül bahçesine götüreceğim seni
Bembeyaz huzura yükseleceğiz.

Hâlâ siyah önlüğünlesin, hissediyorum.
Sen de ağlıyorsun benim gibi insanlara...
Tut elimden anne, eldivenlerini giy
Kar topu oynamaya götüreceğim seni
Tasasız tek bir gün geçireceğiz.

Sevde AKKAYA

Zehra ÇAKIRGÖZ PETUNYA'M

Saçlarında ne var biliyor musun?
Ruhunun dağımlığı var
İki de bir elini başına götürüp
Dağılan her zerreni
Toparlıyorsun.

Elimde en sevdiğin çiçek var Petunya'm. Sen bir çiçektin, ama bir çiçeğe âşıktım. Papatya'ya...

Şimdi ona bakarak hasret gideriyorum. Özlemimi dindirmeye çalışıyorum. Olmuyor ama deniyorum Petunya'm. Umudumu her an kaybedecekmiş gibi sarıp sarmalıyorum. Beni terk etmemesi için her gece yalvarıyorum. Ben, ben seni kaybetmekten, kokunu, göz harelerinin rengini, gülerken dudaklarının aldığı şekli unutmaktan delicesine korkuyorum.

Papatya'dan bir yaprak koparıyorum. Sanki guaj boyaya bulanmış fırçayla darbe indirmiştim portreye. Bu," ruhumu hiçe saydığın için." Benden izinsiz akan gözyaşım ihanet ediyordu bana ve Petunya'ma...Tüm çaresizliğimle tekrar kopardım bu "Papatya'nın kokusunu ruhumda yok ettiğin için. Ağzımdan kaçan ufak bir hıçkırık sesi dengemi altüst etmişti. İkişer ikişer koparmaya başlıyorum. Bu " savurduğun küllerimi toplamadığın için. Az kalan papatya yapraklarına bakıp bir bir elimden gidişini izliyorum. Dayanamıyorum buna. Acı bir çılgılık zuhur ediyor ruhuma... Bu, bu gökyüzümdeki yıldızları çaldığın için. Yere serilen papatya yapraklarına bakıp acı dolu sözcüklerimi savurmaya başlıyorum:

"Bu, gözyaşındaki ruhtan öpüşümün tadını bilmediğin için,Petunya!"

"Bu, kokundan ruhuma savurmadığın için,Petunya!"

"Bu, beni zihnimin ara sokaklarından kurtarmadığın için!"

"Bu, gözlerindeki pigmentlerde beni yitirdiğin için,Petunya!"

Nefes alışverişlerim güçleşirken zorluyorum kendimi, hıçkırığımı son feryadım olarak kullanmak için. Başaramıyorum. Yenik düşünüyorum yine. Ölüyorum.

Sena TÜRKMETİN NEFSİME

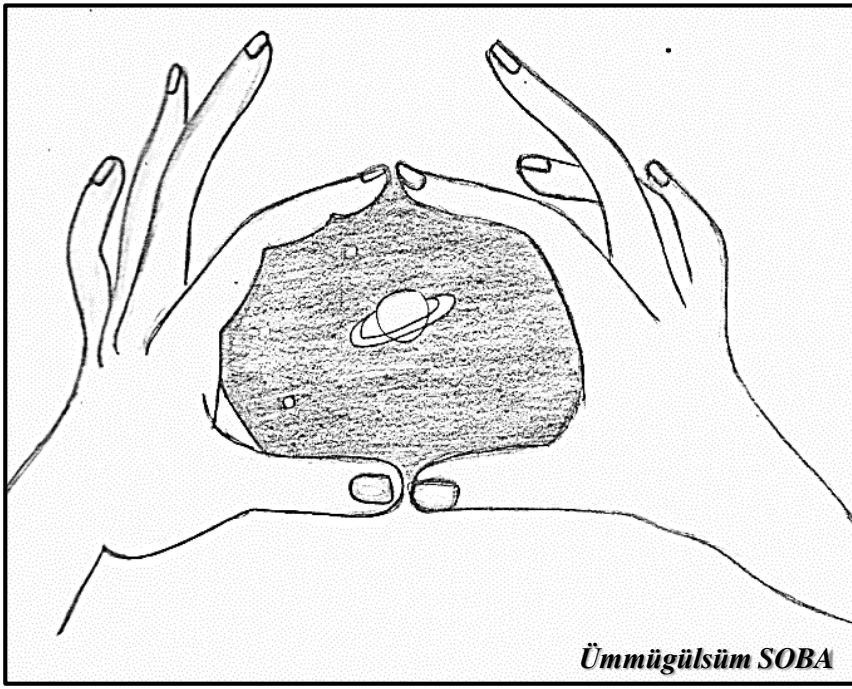
Kimsesi olmadığını düşünen insanlar tanıdım. Umutsuzluğa düşen insanlar... Başlarını her çevirdiklerinde ya onlar için sayısız fedakârlık yapmış annelerine takılıyordu gözleri ya da senelerini sanayi köşelerinde ekmek kavgasına çürütmüş babalarına... Okulu parasızlıktan bırakmış olan o adamın bir kıyafet daha fazla alma isteklerini anlamaması üzüyordu onları. Kimse beni anlamıyor o kadar yalnızım ki diyorlardı. 'Kız kısmı okumaz.' diye erkenden evlendirilmiş olan annelerinin okusunlar diye çırpınışları kızdırıyordu onları. Kaşlarını çatıyorlardı.

Bu dünyaya neden geldiğini anlayamamış insanlar tanıdım. Ellerindeki telefonun bir üst modeli için yahut zaten yeni aldıkları arabanın farklı rengi için, ev için, patron olmak için daha aklıma gelmeyen birçok nedenden çabalayıp duruyorlardı. Yarın için bu günden planlar yapıyorlardı. En ufak aksilikte yıkıldıklarını gördüm. Oysa hepsinin kadere imanı tamdı.

Kimsesi olmadığını düşünen insanlar tanıdım... Anlayamadım onları. Şah damarlarından yakın olanı unutmuşlar mıydı? Anlayamadım benim ayıbım mıydı? Bazen onlar gibi miydim? Haddim gün geçtikçe aşıyor sanırım beni. Bir zincir takıyorum nefsim bin tanesi kırılıp önüme düşüyor.

Bu dünyaya neden geldiğini anlayamamış insanlar tanıdım... Anlayamadım onları. Kısacık ömürleri için didinip durmak ne de çabuk unutturmuştu onlara sonsuzlukları. Yarın için kesin bir senetleri mi vardı? En ufak aksilik yıkıyordu onları. Her zorlukla beraber bir kolaylık olduğu ne çabuk silinmişti hafızalarından. Okumayı mı bırakmışlardı anlamayı mı?

Ben ben olmayı bırakmadıkça onlardan biri olmaya devam edeceğim gerçeğinin acılığıyla mı yaşayacağım? Bırakmak istiyorum benliğimi aşta... O aşk bu âleme sığacak gibi değil. Vav olmak ömür boyu yalnız bir anlık değil...

İrem COŞKUN YAĞMUR BULUTU

Bir zaman makinesinde yolcuym,
Görmek istediğim yollar çok uzun,
Başımda zamanın yağmur bulutu,
Yağsın üzerime inceden bir yağmur...

Sen saatlerce dur, öylece izle huzuru,
Kusur mu bu, sen bir damlaya hayat,
Verene aç ellerini dua edip iste dur,
Biraz daha sabret o seni duyar hep...

Biraz zaman ver kendine nasıl olur,
Durup düşününce haklısın sen öyle,
Ki zaten böyledir bu hayat değil mi?
Düştüğünde sana el uzatan olsun.

Ayşenur KAPLAN GÜZ RÜZGÂRI

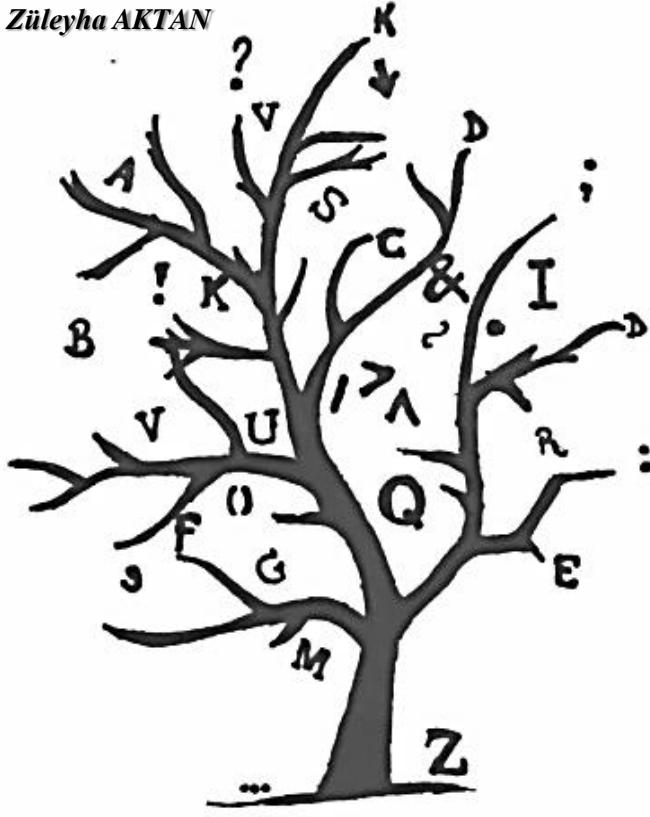
Kuşlar güneye kanat çırdığı vakitlerdi. Sıcakların veda ettiği, soğğun elleri üşütmeye başladığı. Yapraklar tek tek sararıp düşerken yağmurların kuru toprağa değdiği mevsimdi. Güneş tepeden inmeye başlamıştı. Elleri cebinde yürüyen rahat bir adam gibi iniyordu. Sakin ve vurdumduymaz... Yapraklar kâh uçuşuyor kâh yerinde kalıyordu. Tıpkı ilk kez âşık olan bir kalp gibi titriyorlardı. Narin ve muazzam... Doğada sarı ve kahverengi tonları sarılıyordu. Sanki son kez sarılır gibi ayrılmak istemezcesine. Ortaya çıkan tablo nefes kesiciydi. Rüzgârın her esişi bir sanatçının tualine uyguladığı o asi fırça darbeleriymişçesine şekil ve ruh veriyordu. Her yağmurun ardından dolan o yoğun toprak kokusu her canlıya bir koku ziyafeti sunuyordu. Bitkiler gözlerini kapıyorlardı bu mevsimde. Ayrılıktı bu mevsim. Belki de başlangıç. Bu mevsim her canlının yaşamına dokunurdu. Kuş cıvıltıları uzak memleketlere göçer, bitkiler bazen yaprak döker, bazen de solardı. Hayvanlar beyazın gelişinden korkmuşçasına; o soğuktan kaçmak adına yuvalarına çekilirlerdi. Peki insanlar? "Onlar çok melankolik canlılar olmalı..." diye aniden mırıldandı, genç adam. Elleri cebinde o düz yolda yürürken. Her ne kadar düz görünse de engebesi olan hayat yolunda toy adımlar atarken... Birden sesli düşünmüştü. "Bu mevsim bir merhaba olmalı ya da bir veda; zaten her veda bir merhabayla başlamaz mıydı?" Kafası çok karıştı genç adamın. Bir ara etrafına bakındı, karıştırmıştı yolları. Sonra tanıdık geldi bu mekânlar. Ayakları onu geçmiş getirmişti. Her baktığı yerde anıları can buluyordu. Bir ara yüreği sızlar gibi oldu. Özler gibi oldu geçmişini; "Keşke" diyecek gibi araladı dudaklarını sonra tekrar kapadı. Kafasında susmayan sesler vardı. Susmayan kadınlar; susmayan adamlar ve bazen de çığlıklar. Sonra en yakındaki banka oturdu. Karşı bankta birilerinin silüetinin belirmediğini gördü. Anılardan gelen birilerinin. Bir zamanlar çok sevdiği insanlar oturdu. Mesela üstlerinde hep şu özlediği lise forması olan bir genç grubu sohbet ederken gördü. Kendi de vardı bu grup içinde. Büyüdüğünü hissetti genç adam. Oysa çok değil 4-5 yıl öncesiydi. Keşke bitsin dediği, her gün isyan ettiği ama için için sevdiği okulu bitmişti. Bir hayat kurmuştu kendine. Düzenli bir işe sahip olduğu bir hayat. Çok fazla büyüdüğünü hissetti. Ne de çabuk akmış gitmişti zaman; su misali. Yaptığı hatalar kırdığı kalpler ve keşkeler üşüştü aklına... Yapmamak istediği ama yaptığı şeyler; keşke ona daha sıkı sarılısaydım dediği; hiç bırakmasaydım dediği insanlar üşüştü aklına... "Ama keşkeler ile olmuyor..." diye konuştu kendi kendine; daha ziyade mırıldandı...

Güz rüzgârına kattığı bu mırıldılar ve hatta yorgun soluklar yaşadığını hissettirdi ona...

Büşra KEKELİ BİR DÜNYA BİR İNSAN

Gelecek ve umut vaat veren her şey hayallerle başlar. Kurulan hayaller bireyin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik yapıya göre değişir. Kimine göre mümkün olan kimisine göre zor ve imkansızdır. Kimi insan hayattan para bekler, kimisi sağlık bekler, kimisi iyi bir eş, arkadaş, dost, yakın çevre bekler. Kimisi hayattan beklediği tek şey iyi bir aileye sahip olmaktır. Kimisi ise artık zulüm gören çocukların sesleri arş-ı alayı titretmediği, annelerin çocuklarının gözleri önünde ölmediği, babaların feryatlarının gökyüzünü boğmadı bir dünya ister. İşte başta dediğim gibi bunlar sadece hayattan isteklerimiz, beklentilerimiz. Ya dünyanın bize verdikleri? Çocukların denizlerde boğuldu bir dünyadayız. Annelerin çocuklarının gözleri önünde katledildiği, babaların feryatları arş-ı alayı titrettiği bir dünyadayız. Genç kızların şiddet gördüğü, sevgisiz büyüdüğü bir dünyadayız. Okuyamayıp çalışmak zorunda kalan evlatların hıçkırıklarının duyulmadığı bir dünyadayız. Kimsenin birbirine yardım etmediği, gözyaşını silmediği, ağlayana omuz, inleyene çare olmadığı bir dünya. Adaletsiz, merhametsiz bir dünya. İyinin kötüye muhtaç olduğu bir dünya. Dünyanın yarısının aklıktan diğer yarısının obeziteden öldüğü dünya. Ne kadar farklı değil mi hayallerimiz ve hayatlarımız? Annesiz birisine sorsak "hayattan beklentileriniz nedir?" diye annem der. Babasız birine sorsak babam der. Fakir birisine sorsak para der. Mecnuna sorsak Leylam der. Ama bana sorarsanız huzur derim. Huzur derim çünkü huzurunuz yok ise ne yanınızdakilerin, ne aşkınızın, ne de paranızın önemi vardır. İhtiyacımız neler ise hayallerimizde onlardır. Aslında hayallerinden ziyade hayata önem vermeli insan. İnsan sağlığını kaybedip ölümle yüz yüze gelmeden önce değerini bilmeli hayatın. İlla büyük acılar çekmemeli, küçük mutlulukları fark etmek için. Başkasının yerine koyabilmeli insan; ağlayan birine gül, inleyen birine sus dememeli. Ağlayana omuz, inleyene çare olabilmeli insan gerektiğinde. Adaletsiz, merhametsiz dünyaya ayak uydurmamalı. Dikeni yüzünden hesap sormamalı gülden. Bir çocuğun sevinci, bir gencin gözyaşı, bir ihtiyarın bastonu olabilmeli. Çalışmadan başarıyı, sevmeden sevmeyi, mutlu etmeden mutlu olmayı beklememeli. Önce mutlu etmeyi bilmeli, sonra mutlu olmayı becermeli. Ama hayatın boyunca hiç düşünmemişse, hiç el vermemişsen birisini kaldırmak için, hiç çaresiz kalmamışsan, dermanı olamazsın dertlerinin. İnsan hem hayal kurarak mutlu olabilmeli hem de gerçeklerle yüzleşecek kadar cesur olabilmeli. Özetle hayal olmasın hayattan beklentileriniz. Hayal kırıklarınız ümitsizliğiniz olmasın. Bir an karanlık içine düşse de beklentileriniz. Bilin ki doğan güneşte yeniden canlanacak hayattan istekleriniz.

Züleyha AKTAN

Fatma KAPLAN

CEHALET İLE CENK

Biz doğar, büyür ve büyürken de öğreniriz. Aslında her nefes muhtaçtır buna. İnsan da böyledir. Muhtaçtır öğrenmeye. Kendini öğretmeye adanmış kutsal kişilerdir öğretmenler... Doğruyu gösteren ve hiç sönmeyen bir fenerdir eğitimciler... Öğretmenler... Karanlık ve hırçın sular ile boğuşan bir gemi ise öğrenci; yol gösteren bir fenerdir öğretmen. Bir liman... Kaptanı ustalaştıran; dalgaların şiddeti ne olursa olsun o ışık kümesinden ayrılmamaktır aslında... Sadece harfler ya da sayılar değil buna müteakip yaşama güdüsünü törpüleyen, hayatı anlatan ve insan olmayı öğreten kişidir öğretmen. Zaten bu unvanı da bu ruhtan; bu eğitim ruhundan almaz mı?

Kendini öğretme işine adanmış değil midir öğretmen? Yanıp tutuşan; tıpkı kör bir karanlıkta ışık olmak adına yanıp tutuşan bir fitil değil midir? Cehalet ile cenk edip; karanlığı savuşturan, bildiğini anlatan ve bu cenkte kılıç yerine kalemini, kalkan yerine kâğıdını kullanan aydın değil midir öğretmen? Hep ileriye düşünen büyük mertebelerdeki küçük insanları yetiştiren kişi değil midir? Yeni ufuklar açan ve gözlerdeki at gözlüklerini çıkaran... Her zihni tıpkı bir tohum gibi sabır ve emekle filizlendiren ve ülkesine sağlıklı yetişmiş bahçeler oluşturan kişidir öğretmen.

Öğretmen; mazinin tozlu sayfalarında istikbalin adımlarını bulduran; sabırlı ve sevgi dolu insan... İyiyi de kötüyü de ehliştiren ve topluma kazandıran bir liman... Öğreten insan... Zalimin de mazlumun da herkesin en az bir kez olsun uğradığı liman.

Hatice KAPLAN

MUTLU OLDUĞUN KADARSIN

Küçük şeylerden mutlu olabilmeli insan. Tatmin olabilmeli mesela. Rahatça nefes alabildiğine şükretmeli mesela ya da yürüyebildiğine. Farkına varmalı bazı şeylerin insan hayatının göz açıp kapayıncaya değin sonlanabileceğinin. Yani o kadar kısa olduğunun. Kin tutmamalı mesela. Gözünü her yeni güne; yeni dakikalara ve yeni saniyelere açabildiğine şükretmeli. Bir tebessüm onun için en büyük armağan olmalı. Mutlu olmasını öğrenmeli mesela ya da gülümsemesini; her daim yaşam enerjisini yüksek tutmalı...

Öğrenmeli, sayılar ve rakamlar ya da harfler değil hayatı öğrenmeli.

İnsani değerleri; saygıyı, sevgiyi, aşkı öğrenmelidir bence insan. Paylaşmayı öğrenmelidir. Bir insan hüznü de mutluluğu da paylaşabilmelidir mesela... Savaş yerine sulhu tercih etmeli iyiyi aşılmalıdır.

Bazen susmak gerektiğini öğrenmelidir mesela busesizlikte gözleri ile anlatmalıdır. Zoru başarmalıdır; kalbin aynası gözlerle... Paylaşmalılar; zenginliği de fakirliği de; hüznü de sevinci de; yaşamlarının her kesitinde paylaşmalılar. Paylaşmalılar ki mutlu olsunlar. Çünkü nasıl hüznün, keder ve gam paylaştıkça hafifler; azalır ise mutluluk da paylaştıkça artar...

Küçük şeylerden mutlu olmalı insan çünkü mutluluk en zor anında eskide olsa yandaş olur insana... Adeta tutunacak bir dal olur. Ve insan vazgeçip bırakacağı an usulca yaklaşır; sıcaklığını hissettirir ve fısıldar:

“Vazgeçme. Çünkü sen mutlu olduğun kadarsın...”

Sena TÜRKMETİN

ELVEDA ÇOCUK

Doğdu çocuk el kadardı

Gamzeleri... Çiçekli biberonu

Henüz kirlenmemiş bakışları vardı

Güldü çocuk, tebessümü

Beşikte yankılandı...

Yürüdü çocuk, konuştu.

Dizleri yırtıldı pantolonunun, dövdüler.

Tertemiz diline küfür öğrettiler.

Kirlendi çocuk, büyüyorsun dediler.

Hıçkırığı sokakta yankılandı.

Büyüdü çocuk, sevdi... Nefret etti.

Ateş verdiler eline, yaktılar.

Gencecikti henüz, bir şey olmaz dediler

Söndü çocuk, secdeye baş koymadan.

Sessizliği toprakta yankılandı...

Zeynep Ceren BERBEROĞLU

HAYALLERDE KURULAN GERÇEKLER

Bir insanın benliğini kurduğu hayaller belirler herkes yaşamak istediği hayatı yaşamaz ama kurmak istediği hayalleri kurar. Birini görünüşü, yaşadıkları ya da zorunda oldukları ile eleştirmemeliyiz. Çünkü onları yaşamayı o kişi istemedi mecbur kaldı mecbur bırakıldı. Herkes istediğine o anda elde edecek kadar şanslı olmaya bilir. Ya da parası var diye mutlu değildir her şeyi olup da mutlu olmayan insanlar var. Küçük bir kız çocuğuyken tecavüze uğrayıp yaşamak istemeyen veya her şeye güçlü duranlar. Ağlayamayan insanlar var, mutlu gibi görünenler. Yaşamak zorunda olanlar var. Kimsesiz kalanlara kimse olmaya çalışıp kimsesiz kalanlar. Elinde sadece umudu ve hayalleri olup yaşamaya çalışanlar. Ve bu kişilerin o kadar güzel hayalleri var ki imrendiğiniz ama bir o kadar basit şeyler. Birine yaşadıklarını değil hayallerini sorun. Bir kez ne istediğini bir kez hayallerini sorun ilk önce gözleri parlar sonra heyecanlı bir şekilde size kurduklarını yani hayallerini anlatmaya başlar. O an bir çocuğun masumiyeti kadar saf ve masumdur. Her insan hayal kurar bazen imkansız bazen imkansız olsada hayaller güzeldir. Çünkü hayal etmek insanların mutlu olduğu bir zamandır. Her daim mutlu olamıyorduk sürekli bir sorun çıkıyor bir şey oluyor ve mutluluğumuz yarım kalıyordu. Ama hayal ederken kimsenin bizi eleştirmeye veya karışmasına hakkı yoktu. Eğer hayallerimiz bizim iç dünyamızsa kimse sorgulamamalıydı. Benim hayalim bana özel bir dünyaydı. İçinde sevdiğimizimizin olduğu ve sadece bizim müdahale edebileceğimiz efsanevi dünyamız. Ben dünyamı hayallerimde kurdum kimsenin bilmediği ve karışmadığı.

Bahar KARAHÜSEYİN KİTAP OKUMA ALIŞKANLIĞI ÜZERİNE BİR RÖPORTAJ

“İyi arayan ruhun muhtaç olduğu asil dost, hakikati seslenen kitaptır.” diyor İmam-ı Rabbani. Biz de kitap okumanın bizler için ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için kıymetli hocamız, müdür başyardımcımız Turgut Meydan ile bir röportaj yaptık.

Bahar Karahüseyin: Kitap okumayı sever misiniz? Bu çocukluğunuzdan kalan bir alışkanlık mı?

Turgut Meydan: Lise çağlarında başladım. Haliyle çok okuyan bir öğrencilik hayatım olmadı ama üniversitede çok okudum.

Bahar Karahüseyin: Çocuk yaşta okuma alışkanlığı kazanmak ileriki hayatınızda neler kazandırdı?

Turgut Meydan: Kitap okumayı bir meslek edinmekten ziyade karakterin oluşması için okumak gerekir. Olayları kavramak, farklı çerçeveden bakmak bu yüzden önemlidir. Doğru kitapları seçmek gerekir Doğru kitap seçimi yapabilmek lise çağında önemlidir. Bu, hayatta da doğru seçimler yapmamıza yardımcı olur.

Bahar Karahüseyin: Kendinize ait kitaplığınız var mı? Ne tür kitaplardan hoşlanırsınız?

Turgut Meydan: Var. Daha çok tarihi kitapları ve edebiyat tarzı kitapları okuyorum. Ferid Develioğlu'nun edebiyat sözlüğü var. Ama artık sözlük kullanılmıyor. Artık teknoloji sayesinde doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Bu sayede birçok insan yanlış bilgileri doğru kabul ediyor.

Bahar Karahüseyin: En çok beğendiğiniz yazar kimdir? Hangi eserini çok beğeniyorsunuz? Günümüz yazarlarından beğendiğiniz isimler var mı?

Turgut Meydan: Feyza Çilingiler, Elif Şafak, İskender Pala, Türk Klasikleri ve Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun tarih konulu kitaplarını beğeniyorum.

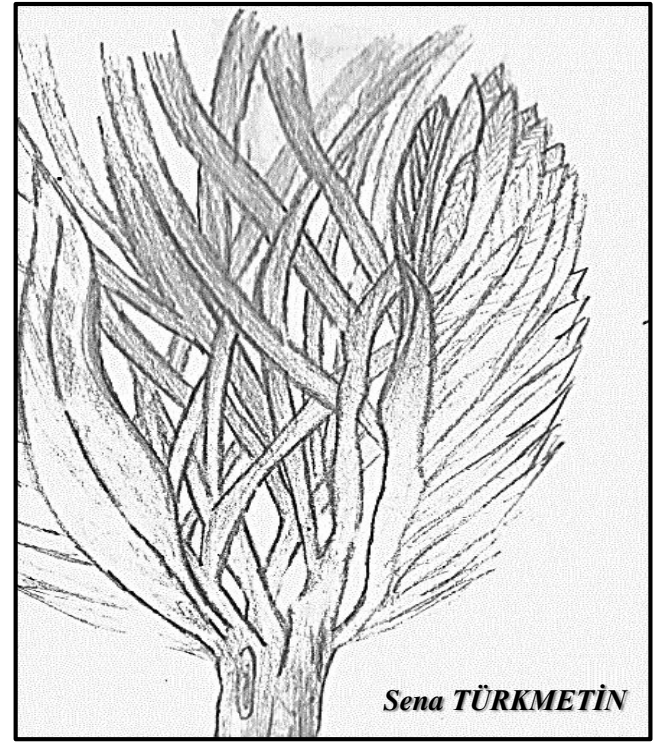
Bahar Karahüseyin: Kendinizi bir roman kahramanı ile özleştirdiğiniz oldu mu? Ya da bir roman kahramanı olsaydınız hangi romanda hangi kahraman olmak isterdiniz?

Turgut Meydan: Tarık Buğra'nın Osmancık eserinde Osman Bey olmak isterdim.

Bahar Karahüseyin: Bir kitap okudum ve hayatım değişti dediğiniz bir kitap var mı?

Turgut Meydan: Bir kitap ile hayat değiştirilmez. Tek bir kitapla değil birçok kitapla değiştirilebilir. Okudukça etkileniliyor.

Bahar Karahüseyin: Kitap okumayı eğlence amaçlı mı yoksa bir eğlence aktivitesi olarak mı görüyorsunuz?

Sena TÜRKMETİN

Turgut Meydan: Daha çok öğrenmek amaçlı okuyorum. Bilgi bir deniz gibidir siz o denize ne kadar çok dalarsanız hayatta sizi o kadar ayakta tutar.

Bahar Karahüseyin: Yazar olsaydınız ne tür bir kitap yazardınız? Kimler okusun isterdiniz?

Turgut Meydan: Daha çok özel kişilerin ve söylemek istediğim şeyleri anlayacak ve uygulayacak kişilere yazmak isterdim.

Bahar Karahüseyin: Sizce bir kitabın okunabilir olması için ne gibi özellikleri olması gerekir?

Turgut Meydan: Anlaşılmalı, dilin etkileyici ve özgün olması, farklı ve söylenmemiş olması gerekir.

Bahar Karahüseyin: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim hocam.

Turgut Meydan: Ben teşekkür ederim.

Derya ERTEPE
AYLA

Arkasında Warner Bros gibi bir yapımla yola çıkan ve beklenenin çok üstünde bir başarı göstererek

2017 Oscar'ına aday olarak gösterilen bu filmde bahsetmesek olmazdı. Gerek yapım gerek de Can Ulkay gibi muhteşem bir yönetmen ve İsmail Hacıoğlu, Çetin Tekindor, Ali Atay, Kim Seol gibi işini başarıyla yapan oyuncu kadrosuyla, bizi seyir zevkinin doruklarına çıkararak bu yapıt klasik Türk sineması yapıtları gibi sıradan aşk hikâyeleri ve bunun yanında bütçesizlikten baştan savma yapılan filmlerden oldukça farklı. Oyunculardaki içtenlik olsun, filmdeki çarpıcı sahnelerdeki çekimleri olsun, özellikle de sahnelerdeki animasyonlar bakımından olsun son derece muntazam bir film. Film bundan 67 yıl öncesini anlatıyor. O zamanlarda yaşanan Kore Savaşı'na gönderilen Astsubay Süleyman ve silah arkadaşları, savaş sırasında köyleri yağmalanıp ailesinin bu arbedede yaşamını yitirdiği bir kız çocuğu bulurlar.

Türkçe bilmeyen ve ismi bilinmeyen bu çocuğa ise Ayla ismini verirler.

Çok yanlış bir zamanda bu savaş ortamında ay yüzüyle ortaya çıkan bu çocuk tüm orduya umut ışığı olmuştur. Böyle zorlu bir ortamda geçirilen her gün Süleyman Astsubay ve Ayla arasındaki bağı kuvvetlendirmiştir. Gün gelip savaş bitip Süleyman'ın ülkesine dönmesi ise tam bir travmadır. Ayla'dan ayrılmak çok zor gelir. İşte burada da seyircinin duyguları girer araya... Mendiller çıkarılır... Gözyaşları sel olur. Ülkesine istemeyerek dönen Süleyman Astsubay yıllarca Ayla'yı aramıştır ama bulamamıştır. Ta ki 50 yıl sonrasına kadar. Onca yıldan sonra yaşanan bu kavuşma tam bir duygulu seli.

Son olarak; Türk sinemasının Ayla gibi filmler yapması için teşvik edilmesi gerekir. Burada ise rol seyirciye düşüyor. Bakarsınız bir gün bizim ülkemizin de Oscar'lı filmleri olur.

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Elif BULUT

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek KOÇ

YAYIN KURULU

Elif BULUT

Şafak AYYILDIZ

Dilek KOÇ

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07